

Volba

Dark ero fantasy

Harém

Láska

Pochybení

Simone Spicy

Sex

Zatracení chutná jako rozkoš

Zrada

Peklo má jména

Svést tě není problém...

Tri bratři

Neprobud se příliš pozdě!

Prokletí

Chťi

Svést tě není problém...

Satan

Erotika

Nevyslovené touhy

Mokosh

Vášeň

Nezamiluj se...

Démoni

Hřích je energie

Neztrať se!

Dokonale **ZVRÁCENÍ**

Touha ničí duši, protože smilstvo je systém. Ne úchylka.

Dokonale ZVRÁCENÍ

Simone Spícy

Anotace

Vyhrát mrazivou Sibiř? Když jsou v balíčku zabaleni i tři neodolatelní démoni – už to zní jako dovolená snů.

Yelena a Victoria touží po úniku z prázdných životů, ale co se stane, když jejich touhy dostanou jména, tváře i moc?

Tři bratři, tři dary a tři způsoby, jak zlomit lidskou duši. Na hranici mezi rozkoší a zkázou, v místě, kde i stíny umí šeptat, je snadné propadnout hříchu.

Dotkni se hříchu a oni tě naučí, jak z něj už nikdy neodejít.

Brno, 2026

Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00 web:

<http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 168. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Simone Spicy

Korektura, redakce a sazba:

Andrea Divoková,

Kristýna Tichá, Sabina Novotná

Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopí-
rována či jiným způsobem rozšiřována bez vý-
slovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88568-20-9 epub

978-80-88568-21-6 PDF

Playlist

FLORENCE + THE MACHINE – *SEVEN DEVILS*

AGNES OBEL – *FAMILIAR*

LORN – *ACID RAIN*

ZOLA JESUS – *EXHUMED*

WOODKID – *IRON*

BANKS – *WAITING GAME*

MISSIO – *EVERYBODY GETS HIGH*

SON LUX – *EASY*

THE WEEKND – *CALL OUT MY NAME*

CHASE HOLFELDER – *ANIMAL (DARK VERSION)*

SOFI TUKKER – *DRINKEE*

TWO FEET – *I FEEL LIKE I'M DROWNING*

ARTEY – *HARNESSING THE DARK*

BISHOP BRIGGS – *RIVER*

**LORDE – *EVERYBODY WANTS TO RULE THE
WORLD (DARK COVER)***

SEVDALIZA – *HUMAN*

K.FLAY – *BLOOD IN THE CUT*

DOROTHY – *RAISE HELL*

PLAZA – *PERSONAL*

IC3PEAK – *TRASH*

IMAGINE DRAGONS – *DEMONS*

TAYLOR SWIFT – *LOVE STORY*

Prolog Minulost

BABIČKA ANNA

Labuť se lehce otrásla, když Victoria s Yelenou naházely zbytky posvátného chleba do vody.

„Babičko?“ zaškemrala Victorka a natáhla ručičku s amuletem.

„Ano, zlatíčko?“ usmála jsem se. Když na mě pohlédla skrze své zrzavé kudrlinky, srdce mi náhle sevrhel stín starých příběhů.

„Můžu dát tu červenou nitku i panence Natasji? Aby ji taky chránila?“ Ta samozřejmě na naší procházce nesměla chybět. Vlasy měla téměř vyškubané a jedno očičko už nemrkalo, ale stejně to byla její nejmilejší hračka.

„Ne, zlatíčko. Ta nit je velmi vzácná. Kdysi ji náš rod naučila příst naše pra-pra... a spoustu pra-prababička Mokosh, zvaná Přadlena osudu. Jednou budete v téhle tradici pokračovat i vy. Každému děvčátku hned po narození navléknete nitku utkanou za úplňku z lidských osudů. Je to velmi mocný ochranný náramek.“

„Ale já bych chtěla ochránit i svoji panenku!“

„Ne, já dám plyšákovy tyhle korálky!“ zvolala tmavovláska Yelena, která chodila na procházky pravidelně s námi. „Jsou hezčí, tak ať se světu líbí.“ Vždycky byla marnivější, stejně jako její babička, moje dávná přítelkyně. Nosila jméno po Mokoshině pomocnici, Nedola. *Necht' je jí země lehká...* Ta malá mi ji tolik připomínala.

„Panenky si ochráníte samy. Tyhle amulety si ze zápěstí nikdy nesundávejte. Budou vás chránit před zlem a dají vám sílu v nouzi. Každá červená nit je vzkazem budoucím generacím,“ pohládila jsem je po vlasech.

„Jakým vzkazem?“ zeptala se Victorka nechápavě.

„Pamatuj si, kdo jsi. Nevyměňuj svou sílu za zlaté okovy,“ vydechla jsem slova samotné Mokosh. Větu, kterou nám po deset století vštěpovali do hlavy naši předci. Vyprávět dětem legendy formou pohádky je vždycky snazší. Že ve Victorii koluje krev skutečné Přadleny, by mi dnes

už nikdo neuvěřil. Mokoshina nástupkyně? *Kdo ví, třeba je i tohle jen pohádka.*

„Vyprávěj nám o ní...“ žadonila děvčátka.

„Byla to bohyně a ochránkyně nás žen, rodin a našeho řemesla. Přadlena Mokosh tkala nitě lidských životů společně se svými pomocnicemi Dolou a Nedolou. Novorozeným děvčátkům kladla náramek na levé zápěstí vždy za hluboké tmy a se speciálním zaklínadlem. Jen tak jsou dívky chráněny proti zlým duchům a smrti v kolébce. Nyní jsem už zřejmě poslední aktivní členkou Mokoshina řádu, který tohle pradávnné vědění uchovává.“

„Vážně?“ přerušila mě nevěřicně Yelena, ale víc se věnovala kamínkům, které házela do vody. Victoria mě však poslouchala se zatajeným dechem.

„Samozřejmě, neber moje slova nadarmo. Vidiš tu labuť? Říká se, že na nás dodnes dohlíží právě v jejím těle, když pluje po nebeských mořích. Celkově tak Mokoshin amulet představuje propojení osudu, ženské síly a ochrany. Ten náramek v sobě nese všechno – náš osud, naši sílu i ochranu před tím, co přijde.“

„Moc nerozumím, jak může mít obyčejný náramek takovou sílu.“

„V řiši Návu – to je slovanské podsvětí, místo mezi světem živých, kterému říkáme Jav, a světem mrtvých, tedy Pravem – tam střeží řád Vele, manžel samotné Mokosh. Vzkaz v červené niti je mocnější, než tušíte. Je to čistá duchovní síla –“

„Zase vykládáš nesmysly?“ Chtěla jsem příběh dovyprávět, ale z dálky mě utál známý hlas. *Procházka skončila.*

„Ráda bych jim to pověděla celé,“ zašeptala jsem spíš pro sebe.

„Je jednadvacáté století, mami. Věř mi, nejraději bych holkám tu nit sám přestříhl. Je to nehygienické a hnusné,“ prohlásil razantně můj syn Kamil, který si pro holky přišel.

„Mně se ten amulet líbí,“ hlesla Victoria, ale brzy utichla.

V tu chvíli se na vodě jemně zavlínila bílá labuť, jako by si nás pozorně prohlížela. Na okamžik natáhla krk k holčičkám a pak pomalu zamířila ke břehu. S lehkostí zvedla jedno křídlo a pohnula jím tak něžně, že červená nitka na Victoriině zápěstí v zapadajícím slunci až nadpozemsky zazářila. Zůstaly jsme němě stát, okouzlené tou dokonalou siluetou.

Cítila jsem, že právě teď, na pomezí pohádky a skutečnosti, jsme naposledy spatřily znamení. Labuť se obrátila zpět na širou hladinu a její obraz se rozpíjel ve vodním zrcadle, dokud nám nezmizela z očí úplně.

Bohyně Mokosh nás opět vzala pod svá ochranná křídla. Tak jako kdysi, tak i dnes.

A já? Už jsem tohle téma víc neotevřela. Následná hádka s Kamilem mě prostě zablokovala.

Kapitola 1

Výhra? Nebo prokletí?

YELENA

„V noci nechod’te ven. Ztrácí se tam ženy.“

Strohá věta, šeptaná přes okraj umaštěné skleničky vodky mi rezonuje v uších. Místní opilec s rudým nosem a očima, které se sotva drží v důlcích, se na nás usmívá s výrazem, jako by právě nabízel lístky do zábavního parku, a s tónem zaseklé kočky na záchodě. Že v lese kolem našeho hotelu polyká ženský nějaká hladová jáma? *Blbec*. Určitě si z nás střílí.

Ale i kdyby ne... přiznejme si to narovinu. Stejně by nás to neodradilo. Naopak, v našem věku touží každá po sexy únosci.

Victoria mu věnuje pohled, který by zastavil i smečku vlků.

„No jasně, dědoušku, a určitě se ztrácejí rovnou do tvý postele, že?“ zavrcí. On se jen bezzubě zachechtá. *Vážně musíme pryč z tohoto bohem zapomenutého zapadákov v Rusku*. Netuším však, že právě tenhle demontní úsměv se mi večer připomene v hlavě jako zažloutlá fotka z polaroidu.

Co tu vůbec děláme? Vyhrát pobyt na Sibiři zní možná vtipně, ale když téměř celý život pracujete za kasou v supermarketu a vaše největší rebelie spočívá v tom, že škubete soutěžní obaly, jen abyste zvýšili šanci na výhru... pak je tohle vlastně malý zázrak.

V prvním momentě jsme byly plné nadšení, vyhrály jsme přece dovolenou. Kdo by tohle nechtěl, že? Jasně, i tentokrát jsme soutěžní kódy získávaly roztrháním asi padesáti obalů od křupek, ale kdo bude zkoumat svědomí, když na něj konečně sedla štěstěna? *Jsem prostě u zdroje*.

„Ty máš vždycky takovej čuch na průsery,“ poznamenala Victoria, když jsem držela v ruce výherní dopis a poskakovala po chodbě našeho rozpadlého paneláku s naspeedovaností připomínající vypití Red Bullu s absintem.

Odfouknu si ofinu a krátce se zamyslím.

„To není čuch, to je talent,“ házela jsem po ní brýle, které vyhrála při sbírání bodů z kečupů. Nosí je dodnes – takový růžový, plastový kýč se třpytkami.

„Za chvíli už budeš vyhrávat i vlastní pohřeb, však si počkej,“ podotkne.

* * *

Jenže to už sedíme ve vlaku směřujícím někam za Ural, kolem nás ubíhala krajina, jakou by z fleku využili i hollywoodští filmaři do vy-mrzlé pohádky, a já měla neodbytný pocit, že něco visí v prostoru. Jde o jakési napětí, možná i chtíč a zcela určitě *vodka*.

Victoria měla na sobě kabát, který ulovila v kostyméřně nějakého válečného filmu. No, není co závidět, já zas sehnala boty, co kloužou i na koberci. *Náladu nám nikdo nezkazí.*

Ve vlaku jsme seděly samy. Skřípání kolejí nás ukolébávalo do podivného stavu – něco mezi očekáváním, lehkým strachem a samozřejmě absencí jakéhokoliv mobilního signálu.

„Doufám, že tam bude někdo... zajímavý,“ zamumlá Victoria, zatímco se marně snaží naladit rádio.

„Myslíš nějakého „vraha s koženou maskou“, nebo spíš „mimozemského skřeta se šesti prsty“? Protože u toho druhého už mám seznam otázek,“ podotknu.

„Ne, spíš vojáky. Takové ty, co mají zakázáno mluvit o své práci. Zdobí je jizvy místo náušnic a vědí, jak zacházet třeba s nožem...“ zasní se a opře si hlavu o okno.

„Ty nehledáš chlapa, ale hledáš trauma.“

Směje se, ale oči jí zasvítí. *Jo, obě víme, co hledáme.* Něco, co nás zlomí, samozřejmě v dobrém slova smyslu. *Možná.*

„Ted' vážně, myslíš, že tam budou nějakí muži?“ zeptá se Victoria na-prosto bezelstně, jako by nešlo o přežívání v divočině, ale o výběr party na sobotní večer.

„Ne. Jen medvědi a duchové mrtvých žen. Ale třeba někdo z nich bude mít charisma,“ odpovím a pokračuju v zábavě, i když mi úplně do smíchu není.

Victoria je z nás ta krásnější, výmluvnější a bohužel i hlučnější. Celou dobu klepala nehty o rám kupé, hypnotizovala telefon, který už dávno ztratil signál, a vyprávěla, co všechno by chtěla dělat, až přijedeme. Její seznam zahrnoval saunu, nějaké ruské chlapíky „s temnou minulostí“, a sex, samozřejmě na zvířecí kůži.

„A co ty, Yelena? Ty nechceš chlapa?“ naklonila se ke mně s výrazem, který používá, když mě chce dostat do rozpaků.

„Chci únosce. Temnýho, vysokýho, a s hlasem, co mě donutí svléct se jedním slovem.“ V duchu jsem si představila postavu v černém kabátě, prach na jeho botách a oči temnější než noc. *Ach.*

„Bože, ty jsi magor.“

„Já vím,“ usmála jsem se nevinně a opřela se o rám okna. Sibiřská pustina za sklem mi připomínala, že tohle není jen výlet. Je to začátek něčeho nového.

Když jsme dorazily, čekal nás hotel připomínající spíš kapli, ve které přebývá něco, co by ani papež nelitoval vykropit svěcenou vodou. Místo působilo jako po zombie apokalypse. Dřevo vrzalo, okna zakrývaly těžké závěsy, ze kterých by šla vyždímat stoletá historie, a uvnitř to páchlo potem, senem a zkaženými pirohy. *V našem století už je normální provonět místnost difusérem, ne?*

Dostávaly jsme se trochu do rozpaků, zdali nám výhru někdo nevyměnil za trest, protože na fotografiích dovolená vypadala stoprocentně jinak. Těšily jsme se na wellness, relaxaci a nekonečnou party.

Místo toho jsme výměnou za klíč dostaly právě tohle varování: „V noci nechod'te ven. Ztrácí se tam ženy.“

To si natiskli reklamu i v Polaroidu?

Jo, jasně, dvě nadržené jednadvacítky určitě zůstanou celou noc pod dekou a budou si číst Tolstého. Už teď vím, že tohle místo v nás probudí všechno, co jsme celý život držely pod pokličkou.

Možná to nebude bezpečné, ale kdo řekl, že chceme bezpečí?

„Mohlo mě napadnout, že na Sibiři zamrzne i hořící zápalka,“ brblám o chvíli později, už ubytovaná na pokoji, zatímco se třesu v ponožkách, které měly být „teplně nepropustné“.

Lhali.

Victoria otevře okno s naléhavým výrazem: *Slyšíš to?*

„Co?“

„Úplný ticho. Nikde ani krok, rachot aut nebo štěkot psa. Jako by všechno venku čekalo, až zhasneme světlo.“

Přejede po mně mráz. Ne z chladu, ale z té představy. Nejsme tady samy. *Užijeme si to tady, prostě sauna, vířivka a dovolená.*

Kapitola 2

Oči

YELENA

Narvala jsem do sebe příliš velké množství kávy a energetáků, takže mi nejde usnout. Zato Victoria spí, samozřejmě odpadla únavou z dlouhé cesty. Rudé vlasy jí ukrývají tvář, sluchátka má zastrčená hluboko do uší a mě tu nechává napospas samotě ve vedlejší místnosti, ze které jsme si udělaly provizorní jídelnu. Hlasitě tam tikají hodiny. Jsou staré, dřevěné, možná pamatují celé století. Každý

jejich úder mě bodá mezi lopatky.

A pak... pak cosi podivně zavrže. Nejde o kroky, ale o nějaký pohyb, neumím to identifikovat. Pak zazní lehké škrábnutí po skle. *Snad vítr nebo větve.*

Zvednu se a jdu k oknu, i když vím, že to nemám dělat. Něco uvnitř mě šeptá *zůstaň*, ale moje nohy neposlouchají žádné varování.

Venku zahlédnu vysokou postavu. Nebo jde snad o nehybný stín? Nabývám pocit, že mě někdo pozoruje... *Vidím snad hořící oči?* Můj pohled přitáhne podivná záře. Vtahuje mě dovnitř, do sebe.

Ustoupím a srdce se mi rozbuší tak, že se leknu, abych neprobudila Victorii. Nepohne se ani poté, co klika dveří jemně cvakne. Ztuhnu, dveře se ale neotevřou. Jen ten zvuk zní, jako by dům dýchal, nebo se rozhodoval. *Pohltnit, zničit, nebo jen dráždit?*

Zavřu oči, zadržím dech a vnímám jen tikot hodin. Pomalu se otočím zpět k posteli, kde Victoria stále leží zkroucená s nohama do klubíčka. Dělávala to už od dětství, vždy, když se bála. Dnes už samozřejmě tvrdí, že se nebojí ničeho.

Nechci ji budit a taky nechci vypadat, že jsem paranoidní. Jenže když si sednu zpátky na okraj postele, moje ruce se pořád třesou a ten podivný pocit... ten už nezmizí. Cosi je ve vzduchu, ale nejde o zápach, spíš zvláštní tlak.

Připadám si jak malá holka, která hraje schovávanou s něčím, co se nikdy nepočítalo, a pak uslyším znovu ten zvuk. Jemný zaklepání na okno.

Zalapám po dechu, ale s vervou jdu a zatahnu za závěs. Udělám to rychle, snad abych mohla zlomit celé prokleté kouzlo.

Na skle objevím zvláštní otisk připomínající dlouhý prst sklouzávající směrem dolů. Působí to, jako by mě někdo chtěl políbit skrze sklo.

„To je jen hloupý vítr,“ zamumlám si sama pro sebe a vrátím se do postele. To, co si namlouvám, se rozplyne ve tmě, která je najednou těžší a hutnější.

Ve dveřích znovu cvakne klika, tentokrát silněji. Pak se zvuk opakuje, měkce a téměř neslyšně. Přesto vím, že tam někdo je. Nevidím nikoho, ale vnímám ho. Ano, *JEHO*.

Vrat' se, řekne cosi v mojí hlavě, můj vlastní, racionální, zní však skoro hystericky. Jenže *ON* ten hlas záhadným způsobem přehluší ještě dřív, než promluví.

Vyкроčím do chodby, kolem mě se vine podivný chlad a vůně jehličí i ohně. Pak uvidím černý přízrak. Vysoká postava na konci chodby v temném kabátě má postoj, co říká, že o mně ví všechno. Stojí tam klidně, beze slova. Do očí mu sice nevidím, ale cítím je, vím, že mě intenzivně sleduje. Srdce se mi sevře mezi jeho pohledem a tichým voláním někde uvnitř mě. Jenže to volání není strach. *Jde o přání, které bych nahlas nevyslovila.*

„Kdo jste?“ vydechnu a srdce se mi rozbuší. Možná i doufám, že se mé nejzvrhlejší sny vyplní, i když jsem strachem téměř paralyzovaná. *Kdo by nesnil o sexy únosci.*

Neodpoví, ale udělá krok a pak další.

Zůstanu stát, ani vnitřně nepanikařím.

Když je tak blízko a cítím jeho dech, nedotkne se mě, jen se nakloní a zašeptá: „V noci nemáš být vzhůru, Yeleno.“

Oslovil mě jménem? Zná ho? Jak?

Jeho věta zní jako pohlazení, cítím ho zevnitř, mezi žebry, až po páteři.

Udělám malý krok, ale zastavím se a jen zhluboka dýchám. Najednou mám pocit, že někdo stojí i za mnou. *To přece není možné...* Je tak blízko, že cítím jeho dech na krku, ale neotočím se.

Zamžourám očima a podívám se po postavě, kterou jsem viděla na konci chodby. *Ten stín tam stále je, tak kdo je za mnou?*

„*Neměla bys tady být*,“ probudí mě něco uvnitř.

„Chceš vědět, kdo jsem?“ zašeptá muž.

Jeho tón je hluboký, temný, ale ne hrubý. Působí, že mluví skrz sen, nebo pod vodou – prostě úplně jinak.

„Ne,“ odpovím, ale zním žádostivě. Volám mezi řádky *ANO, VEZMI SI MĚ*, aniž bych si to uvědomila.

„Chceš vědět, co v tobě je?“

„Ne –“

„Ale půjdeš dál.“

Cítím, jak se mi podlamují kolena, ale místo paniky se v mém těle něco mění. Objevuje se něco temného a přitom spícího, co jsem ani netušila, že se ve mně skrývá. Víím, že bych měla utéct. Vzbudit Victorii, nebo aspoň křičet. Jenže...

Zůstávám.

Nejen to. Udělám další krok k němu, protože už nechci být tou, co ráno snídá ovesnou kaši a směje se Victoriiným blbostem.

Něco ve mně se pohnulo. S každým krokem se ve mně probouzí touha, chtít a vášeň.

Vyjdu ven a bezduše pokračuju dál. Nohy mě zebou, ale nevádí mi ani jeden další krok. Najednou stojím na kraji lesa, kde končí svět lidí a začíná něco jiného, tichého, klouzavého a zároveň neskutečného.

Za zády mi světélkují okna vesnice. Jedno z nich je náš hotel a já cítím, že za záclonou mě navádí Victoria. Usmívá se, jemně a přitom dlouze. Mám najednou pocit, že kývla k pokynu: *JDI!*

Nevím proč, ale poslechnu. Les v noci není jen tmavší, je jiný – dýchá úplně jinak, slyší i nevyřčené. Nechává člověka projít a pak ho rovnou spolkně.

Najednou se přede mnou zjeví *ON*. Není jen iluze?

Oči mu svítí žárem zpod popela, a když mě pohladí pohledem, poleknu.

Ne z donucení, ale protože chci...

Kapitola 3

Zmizelá

VICTORIA

Probudí mě zvláštní klid. Otevřu oči a chvíli se zorientovávám. Nade mnou je dřevěný strop, okolo jsou staré tapety a u oken visí závěsy, co nikdy nemohly být hezké. Od našeho příjezdu se nic nezměnilo, a přesto je něco jinak.

Zvednu se na loktech. Sluchátka mám omotaná kolem krku, hudba už dávno dohrála. Ohlédnu se přes rameno, ale Yelenina postel zeje prázdnotou.

„Yeleno?“ zašeptám, i když vím, že mi nikdo

neodpoví.

Místnost je studená. Okno je sice zavřené, ale závěs se lehce míhá a dost to tu páchne kouřem, protože mě to až moc udeří do nosu. *Zhasl tu snad někdo kostelní svíčku?*

Stoupnu si, chodidla se mi zaboří do hrubé tkaniny starého koberce, co vůbec nehřeje. Opatrně dojdu k oknu a podívám se ven. Vidím jen hluboký les ve tmě osvětlený měsícem a v dáli mlhu, která se válí nízko a působí, že něco skrývá.

„Tos vážně musela jít na záchod bez toho, abys mě vzbudila?“ syкну, ale něco ve mně mi našeptává, že se mýlím.

Pak si všimnu, že na skle zůstala podivná *stopa*. Dlouhá, tenká čára. Dlaní přeježu přes otisk, ale nestane se to, co bych čekala. Nezmizí, jen se lehce rozmaže... zevnitř? *Tohle je divný*. Srdce se mi rozbuší.

Otočím se ke dveřím, které jsou pootevřené.

„Yeleno?“ ozvu se znovu. Nic se nemění, jen hodiny vedle z místnosti tikají stále hlasitěji. Ten zvuk mi připomíná vzdálené kapky vody padající na něco tupého – nevím proč, ale představím si jen lebku.

Vydám se na chodbu. Je prázdná, ale něco se tu stalo, cítím to. Vůni... ne, spíš zápach ztrouchnivělého dřeva a železa, protože vlhko a zub času tu zapracoval.

Na zemi u stěny vidím něco, čeho jsem si před tím nevšimla. Drobný stříbrný řetízek, je Yelenin. Vím to, protože ho dostala od mámy a nosila ho pořád na levém zápěstí i s hodinkami. Zvednu ho a zalije mě tíseň.

Takhle se neztrácí lidé. Tohle není jenom, že „někam odešla“. Tady někdo odešel s ní. *Sakra, Yeleno, ty sis únos vážně přála? Víš, že taková přání se nevyslovují...*

Chytím se za zápěstí a prstem zkontroluju svoje náramky přátelství. Mám je všechny.

A pak to ucítím. Pohled. Nevidím nikoho, ale cítím ho na sobě, jak se mi vsakuje do kůže. Něco, co dýchá za stěnami a čeká.

Zavřu oči, chci je znovu otevřít a zjistit, že jsem se spletla. Že Yelena sedí u krbu s dekou přes kolena a směje se mé hysterii.

Jenže když oči znovu otevřu... nic se nezmění.

Na konci chodby zahlédnu stín. Nebo muže s maskou?

V ruce drží cosi barevného, asi šátek. Snad Yelenin?

„Kdo je tam, sakra?“ vydechnu zlomeně.

Neodpoví, jen nakloní pomalu hlavu a pak naznačí pohyb prstem. Jedním, tichým gestem mi ukáže: *Pojď*.

Udělám krok dozadu, ale nohy nechťejí utéct.

Cítím mrazení až v pánvi. Zvláštní směs strachu a zároveň chtíce, která mě pohlcuje.

Ten muž se nehýbe, ale přesto vím, že tohle je začátek. Někdo si nás vybral a já začínám tušit, že jsme nikdy nevyhrály dovolenou. Ve skutečnosti vyhrál někdo jiný. *ON*.

Neuteču, nevím proč. Srdce mi zběsile tluče a adrenalin se rozlévá tělem coby horký čaj po spálených rtech. Přesto stojím jen s řetízkem v dlani. Ve staré chalupě na Sibiři, s bosýma nohama na dřevě, které pamatuje válku... a čelím podivnému stínu.

Muž se nepřibližuje, jen mě pozoruje spalujícím pohledem. Mám pocit, že mě už zná, touží po mně. Přitahuje nás k sobě podivná síla. *Jsem paranoidní?*

Naše oči se střetnou a já ucítím... *cosi*. Nejde o pohyb nebo zvuk, jen vlhký nádech přímo v podbřišku. Je to, jako kdyby mě v duchu políbil, jen ne tam, kde by se slušelo od gentlemana.

Zatřepu hlavou ve snaze se probudit ze zvláštního snu. *Co to, do háje, je? Proč mě ten pohled vzrušuje? Vždyť... možná unesl Yelenu...* Asi jsme tady omylem, prostě ve špatném příběhu.

Ale co když ne, co když jsme tu přesně proto?

Znovu naznačí prstem gesto. *Pojď*. A pak, jako by chtěl zachovat balanc, ustoupí do stínu. Následně ho mlha pohltil.

Zůstanu sama. Zase.

Trvá minutu, než najdu odvahu vrátit se do pokoje.

Zavřu dveře a zamknu. Jsem si jistá, že ten zámek by zadržel maximálně našťavanou kočku, ale psychologický efekt dělá svoje.

Sednu si na postel, dlaně mám zpocené, v prstech svírám řetízek s pocitem, že držím poslední zbytek Yeleny.

Přesto, někde hluboko, se to ve mně třísťí na milion malých toužebných úlomků. Co když ten muž...

Zasunu si za ucho pramen vlasů, který mi neustále padá do očí. Tohle dělám vždy, když přemýšlím nad něčím zakázaným. Když mě ovládne představa... prstů na krku, rtů u ucha nebo šepotu, co mi nařizuje, co smím a co ne.

A Yelena?

Kde jsi, ztraceně? Proč žárlím na tvého únosce? Co je tohle za hru?

Nakonec se zvednu. Otevřu starý kufr, vyhrabu z něj termoprádlo, svetr, a dokonce i těžké zimní boty.

Obléknu se do lehkého plédu, pomalu a pečlivě, snad aby mě ochránil nejen před mrazem. Podívám se na sebe do malého, poškrábaného zrcadla a v očích mám něco cizího – snad napětí a chuť po dobrodružství.

„Najdu tě, Yeleno.“

Jenže nejde jen o ni. Chci najít i JEHO. Chci vědět, co by se stalo, kdybych šla za ním. V koutku duše doufám, že na mě ještě čeká.

Proč mě tolik přitahuje?

Kapitola 4

Vábení

VICTORIA

Za okny se probouzí rozbřesk. Není moc jasný, spíš špinavě šedý, způsobený sněhovými mračky. Sedím na posteli s dekou kolem ramen a pavučina pochybností se mi lepí do vlasů. *Vážně jsem tady sama?* Možná jsem se jen probudila zmatená. Třeba jsem měla jenom špatný sen, nebo si ze mě Yelena vystřelila. Má přece ten talent – v pravý moment zmizet

a pak se zjevit s dramatickým výstupem vhodným i do reality show.

Jenže pak se podívám na její studenou postel, pečlivě ustlanou ještě z příjezdu. Zeje tak prázdnotou, že mě z toho přepadne úzkost. *Ne, tohle není sranda.*

Doobléknu se do něčeho teplejšího. Na luxusní oblečení nemám a na mola módních časopisů by se tenhle kabát, co páchne plísní, nedostal ani v den uvedení na trh. K tomu si vezmu tlusté ponožky po kolena, které mi koupila babička. Styděla jsem se je nosit, ale sem se hodí. Vklouznu do bot a konečně scházím dolů s nadějí, že dostanu odpovědi. Přece jen Yelena vždycky byla ta nezodpovědná a nejednou i mě natrápila. Neustále si namlouvám, že jen někde narazila na svého vysněného hodinového cara, který zná všechny její bezejmenné touhy, co nikdy nepřiznala ani sama sobě.

Recepční, ta stará ženská, co nám včera podávala klíč, sedí za pultem a plete pruhovanou šálu. Působí, že tu seděla celou noc – soudě podle té dlouhé ruční práce, kterou by kolem krku omotala i velryba nejméně natřikrát.

„Promiňte...“ začnu a zním trochu chraptivě. „Moje kamarádka Yelena. Nevrátila se do pokoje. Nevíte, jestli ji někdo neviděl?“

Zvedne zakalené oči, které i kdyby chtěly, nezahlédnou vůbec nic.

„Kolik hodin je pryč?“ zamumlá a dýchne astmaticky, pak vyloví inhalátor a lehce si stříkne.

„Nevím přesně, v noci jsem se probudila sama. Možná tři?“

Lehce zavrtí hlavou, než zamyšleně odpoví: „Na policii nemá smysl se obracet. Dokud neuplyne čtyřicet hodin, nehnou ani brvou.“

„Ale mohla být přece unesena. Někdo tady byl a unesl ji!“ začnu panikařit.

Jen pokrčí rameny.

„Možná jen odešla, mladí často chodí pryč. Randit nebo pařit, jak tomu vy mladí říkáte. Někdo se nevrátí, jiní se ani nehledají.“

Zatnu čelisti, nemůžu uvěřit, že je tak klidná.

„To vám přijde normální?“

Skloní hlavu zpátky k pletení. „Na Sibiři? Všechno je normální, dokud nejsi ta, co zmizí.“

Ta informace mě nakopne do hrudi, ale už nenajdu slova k odporu.

Vyletím ven, nadechnout se. Chodím po zasněžené vesnici a doufám, že každé místo by mohlo Yelenu vyplivnout zpátky, ale nic se nestane, nikde není žádná stopa. Jen bledé tváře místních a pohledy, které se paradoxně nesetkávají s tím mým. Bloudím dál, mám pocit, že kráčím ve vlastních stopách stále dokola.

Po obědě mi začne být zima. Vejdu zpět do hotelu, ale klaustrofobie mě lapí mezi dřevěné stěny pokoje do pastí. Každé šustnutí slyším zesíleně. Všude jsou vrzající podlahy a ohlušující ticho, které doslova štěká do uší.

Zmatkuju, mám chuť rozbít zrcadlo, jen abych slyšela něco jiného než vlastní dech.

Když se setmí, vyjdu ven. V rukou držím baterku a kromě ní mám jen řetízek se vzpomínkou na ten zvláštní stín. Na ten podivně mrazivý, přitažlivý pohled. *Přiznávám, lákalo mě jít za ním, ale taky mi cosi bránilo...*

Kráčím dlouho směrem k lesu, kde jsem byla i v poledne, jen nyní působí jinak. Na okamžik se leknu, mám strach, abych trefila zpět. Každý krok křupe pod sněhem, ale zima mi nevadí. V hlavě mi pulzuje jméno, které neznám a obraz, který jsem nikdy neviděla. Přesto cítím, že tam někde je i s Yelenou. Možná se mi budou smát, až na ně narazím, ale teď bych za den ztraceného hledání vraždila. *Třeba šla za tím stínem, který lákal i mě...*

Pak *HO* konečně uvidím, stojí kousek za hranicí lesa. Vysoký, nehybný, jako by byl vyřezán z noci samotné. Sníh se ho netýká. Padá všude kolem, ale na něm neulpí ani vločka.

Dívá se na mě a já udělám krok.

Jeden, druhý a pak se zastavím, protože teď už vím, že tohle není sen. Ani Yelena mě netrolí. Tělem mi projede zvláštní uklidnění, abych se o kamarádku nebála, zatímco ten muž na mě čeká.

Přiblížím se k němu, udělám další krok, chci promluvit, ale svůj hlas neslyším. Jen mi sníh křupe pod botami, ale jinak je ticho. Takové, které člověka spolkne do hlubin temnoty. Nebe zčernalo tak dokonale, až mám pocit, že ho někdo přemaloval načerno tím nejčernějším inkoustem, ani hvězdy nejsou vidět.

Les mě pohlcuje, láká mě dovnitř měkkým tónem beze slov a on tam stále stojí. Ten tajemný stín, který mě lákal už minulou noc. Je už jen metr přede mnou, jenže pak se objeví další stíny.

Jeden zprava. Druhý zleva.

Celkem tři vysocí muži v černých kabátech, silné postavy. Jsou nehybní, ale zároveň napjatí s výrazy šelmy. Tváře jim zakrývají masky. Podivné, hladké, aspoň tak na mě působí, protože nevidím obrysy obličeje. Vábí mě k sobě bez pohybu i beze slov, nechápu to, ale prostě mě přitahují a já se nebráním. Najednou zahlédnu oči, které hoří, a já se nemůžu rozhodnout, jestli jsou lidské, nebo ne.

Pak si všimnu jejich pohybů – kráčí nelidsky, plynule a bezhlučně. Jako kdyby byli snem, který někdo vypustil zpomaleně v lehkém vánku.

Vím, že bych měla jít zpátky, utéct a křičet. Cítím to v žaludku, jenže místo toho přimraženě stojím. Pak jeden z nich natáhne ruku, dlaně mají v rukavicích, ale prsty jsou ladné a volné. *Jsou muzikanti, nebo rovnou kati?*

Jeho dlaň je pár centimetrů od mé tváře. Zaváhám jen na zlomek vteřiny a to stačí. Cítím sladkou vůni rozkvetlých stromů i páru z horké kůže. Omamnou, cizí... až se mi zatočí hlava.

Mám pocit, že padám, ale nikdo mě nechytá. Místo toho cítím dotecky, lehké, skoro něžné. *Zatraceně příjemné.*

Vnímám horký dech na krku i mužské prsty na zápěstí.

Najednou mě pohltí ticho a černota.

Zmizím dřív, než se stihnu nadechnout.

Kapitola 5

Tři stíny a dívka v hedvábí

YELENA

Nevím, kdy jsem otevřela oči, ale mám pocit, že jsem je nikdy nezavřela. Možná jsem jen snila s očima dokořán. Zmatená, ale podmaněná, tělo mi reaguje na všechno dřív než mysl.

Neznámá místnost je teplá, docela útulná a je příjemně měkká díky tkaninám, které se vlní na stěnách. Voní to tu po kadidlu, kůži a mužském parfému. A pak spatřím temnou siluetu sedící ve stínu. Tmavé, dlouhé vlasy, ostré rysy a úsměv, který mě spaluje až do morku kostí. *Co je hodně divný? Znáš jeho jméno. Dante.* Jeho přítomnost se mi zářívá pod kůži.

„Probudila ses, květinko. Jak se cítíš?“ šeptá.

Divně, přiznám, ale nevyslovím nic, mluvím jen v duchu. Ústa se mi neotevřela, přesto mi rozumí.

Usměje se.

„Dobře, to znamená, že se probouzíš – ke mně.“

Chci se zvednout, ale moje tělo neposlouchá. Ne že bych byla paralyzovaná, spíš... *Očarovaná?* Každý pohyb, který udělám, jako kdyby byl pro něj. Intimní pohlázení po kůži, pohled zpod řas, hluboký nádech. Víím, co dělám, a přesto nemám sílu to zastavit. Moje tělo na něj dychtivě reaguje, nejde to zastavit. Přiblíží se a já se zahledím do jeho temných, hlubokých očí, které nebezpečně hoří.

„Chceš vědět, co jsme zač?“ zamumlá a prsty mi najednou sklouzne po krku, aniž by se mě dotkl. Vnímám jen horký vzduch, a přesto mnou projede vlna touhy. Polknu, zvládnou jen kývnout.

„My... jsme strážci dveří. Tři bratři. Každý z nás má klíč ke tvé části, kterou jsi ještě nikdy nepoznala. Já mám dar slova, když promluvím, otevřu v tobě hlad po pravdě, po hříchu i po něčem, co tě zlomí.“

Zalapám po dechu, a přesto chci víc.

„Dante,“ odpovím a dýchám vzrušeně. Je mi horko a mám nutkavou potřebu odložit si aspoň část oblečení. Jsem si jistá, že tyhle hedvábné šaty, co mě obepínají coby nejjemnější pavučinka, nejsou moje.

On se jen pobaveně usklíbne. „Máš vkus. Nebo ho spíš máme my. Vybírali jsme ti to, v čem jsi neuvěřitelně sexy.“

Sedne do křesla, pohodlně se rozvalí. *Je snad vládce celého světa? Možná vládne, v tomhle světě určitě.* Každé slovo, které vypustí z úst, mě nutí dýchat hlasitěji, jeho mužné rysy mě šíleně přitahují.

„Kde to jsem?“ pokusím se zeptat, ale znám i sobě ztlumeně. Dante se zvedne a jeho postava se přede mnou zjeví s nepřírozenou ladností. Nedotýká se mě, ještě ne, i když po jeho dotycích strašně toužím. Cítím, jak jeho přítomnost klouže po mém těle, nadrech, stehnech... Mezi nohama se mi kundička rozpálí touhou.

„V místě, kde čas neteče stejně. Ve stínu světa, který jsi znala. My jsme ti, kdo tě tady povedou, pokud dovolíš.“

Jeho slova mě vábí k souhlasu, který nepotřebuje. Ruka mu sklouzne po mém rameni, prsty se dotknou jen letmo, ale já se zachvěju. Moje kolena se rozklepou.

„Proč... já?“ zeptám se, a i když pokládám otázku, vlastně už znám odpověď. Chtěla jsem to, snila jsem o tom, že mě někdo zlomí.

„Protože tě to volalo,“ odpoví prostě. „A protože jsi připravená.“

„Na co?“ hlesnu.

Přistoupí tak blízko, že cítím jeho dech. Teplý, kořeněný a nebezpečný parfém mě omámí. Usměje se a pohladí mě po tváři, palcem sjede ke rtům.

„Na to poznat sebe sama. Bez morálky i strachu. Jen žár, chtíč... a pád.“

Zavřu oči, jen na vteřinu, když je ale otevřu, už nejsem sama jen s Dantem.

Vedle něj stojí další dvě postavy. Jsou vyšší a chladnější. Černé masky zakrývají polovinu jejich tváří. Jeden z nich mě sleduje temně modrýma očima, jako kdyby viděl skrz.

„Aaron,“ představí nás Dante. „A Nero. Moji bratři a tvoji průvodci.“

Postaví se okolo mě, chci být jejich kořistí. Každý z nich mě přitahuje jinak. Všichni jsou tak rozdílní, a přesto stejným způsobem neodolatelní. Jsou mým hladem, mocí i zkázou. Je to tak temné a smyslné. Napětí se

prohlubuje, jsem lapena v jejich světě a oni si se mnou začínají pomalu hrát. Každý jinak, s vlastní tajemnou silou.

Nedokážu se pohnout, ne proto, že by mě svazovali, ale protože nechci. Každý jejich pohled mě přibíjí k tomuhle okouzujícímu místu. Všechno, co udělají směrem ke mně, je jako spalující dotek na holé kůži.

Aaron mě obejde, jeho vůně je svěží, ale zároveň ostrá i nevinná. Přiloží ruku na moje záda a já ji cítím přes šaty tak intenzivně, že nechci, aby zastavil.

„Tvůj strach chutná sladce, téměř medově,“ zamumlá mi k uchu. „Ale ještě víc tě vzrušuje to, co přijde.“

Nero mě zatím sleduje zpoza masky a mlčí. Jeho oči jsou světle šedé, skoro jak zamrzlá voda. Jeho klid mě děsí víc než Aaronova dravost. Pak udělá jediný krok, natáhne ruku a jeho prsty sklouznou po mém zápěstí. V ten okamžik cítím slabost v kolenou. On se hned stáhne.

„Ještě ne. Chci, abys hořela víc,“ vysloví varovně. Hlas má hluboký, intenzivní, až to se mnou trhne.

Dante přistoupí zepředu, uchopí moji bradu, pozvedne mi tvář a nutí mě dívat se na něj.

„Peklo tě nechce násilím, Yeleno. Peklo tě chce ochotnou.“

Polknu, moje tělo je snad v horečce, každý kousek kůže elektrizuje. Hlava ví, že bych měla couvnout a že je to past a tohle nejsou obyčejní muži. Ale něco temného ve mně si přeje být lapena. Svlečena i spálena svými únosci.

„A pokud to dovolíš,“ pokračuje Dante, „ukážeme ti pravdu o sobě samé. Už nikdy nebudeš stejná.“

Zadýchám se.

„Co když odmítnu?“ zeptám se na otázku, která mě samotnou překvapí.

„Pak se probudíš, zamrzlá ve sněhu a s pocitem, že to byl jen sen.“

Aaron se směje, ale není v tom pobavení, spíš výzva.

„Jenže to nebude sen, nikdy jsi nespala, jen jsi zavřela oči směrem ke světu, který tě vždycky volal.“

Dante přiloží rty těsně k mému uchu.

„Tak co, Yeleno? Otevřeš se nám?“

V tu chvíli si uvědomím, že už jsem to udělala. Moje prsty samy hledají zavazování na šatech. Jejich pohledy mě hladí víc, než by to dokázaly ruce.